

ת"פ 5183/11/12 - מדינת ישראל נגד אפרים בן אברהם בן ארצי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 5183-11-12 מדינת ישראל נ' בן ארצי

בפני:
כב' השופטת הדסה נאור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד
אלכסנדרה קרא
נגד
אפרים בן אברהם בן ארצי
אילן כץ / ואו עו"ד נדב גרוס
הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשורה של עבירות מין, אותן ביצע בעת ששירת כקצין בצה"ל בדרגת סרן, באגף התכנון במחנה רבין בתל-אביב (להלן: "**אגף התכנון**").

חלק מהמעשים בהם הורשע בוצעו על ידי הנאשם במשרדו באגף התכנון, כפי שהוכח במהלך ניהול המשפט.

בסופו של יום הורשע הנאשם בשש עבירות של פגיעה בפרטיות במזיד, בשש עבירות של מעשה מגונה, בעבירה של ניסיון לבצע מעשה מגונה ובעבירה של ניסיון לפגיעה בפרטיות במזיד.

מעשיו של הנאשם, בכל אחד משבעת האישומים בהם הורשע, נפרשו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין ובקצירת האומר אציין רק כי הנאשם רכש שתי מצלמות וידיאו נסתרות באמצעותן צילם נשים כשהן ברשות היחיד, ללא ידיעתן וללא הסכמתן, במצבים אינטימיים שונים, תוך פגיעה חמורה בפרטיותן ולשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

מעשיו התבטאו, כפי שהוכח, בצילומן של נשים רבות, כמפורט להלן:

בארבעה מקרים של צילום אקטים מיניים שביצע עם נשים שונות, ללא ידיעתן וללא הסכמתן של הנשים.

על דרך של כניסה, בהזדמנויות רבות ובמועדים שונים, לתאי הלבשה בחנויות בקניון עזריאלי בתל-אביב וצילומן של נשים רבות, באמצעות המצלמות הנסתרות, בעת שמדדו בגדים, כשהן ברשות היחיד ללא ידיעתן וללא הסכמתן.

בצילומן של נשים שונות, בהזדמנויות ובמועדים שונים, באמצעות מצלמה נסתרת, דרך חלון ביתן במצבים אינטימיים, כשהן מחליפות בגדים או מתקלחות וזאת ללא ידיעתן וללא הסכמתן.

בניסיון לצלם באמצעות מצלמה נסתרת, שהציב במשרדו באגף התכנון, חיילת שביקשה להחליף את בגדיה טרם יציאתה מהמשרד, כשהנאשם הציע לה לעשות זאת בחדרו בו התקין קודם לכן את המצלמה הנסתרת.

רק ערנותה של החיילת מנעה את השלמת העבירה.

2. לאחר מתן הכרעת הדין ביקש ב"כ הנאשם להפנות את הנאשם לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר.

דחיתי את הבקשה מהטעם שעל פי גרסת הנאשם, כפי שהציגה בבית המשפט, ניכר היה שהוא אינו נוטל אחריות על מעשיו, אינו ער לפסול שבמעשיו, לחומרתם ולמידת פגיעתו בנשים אותן צילם במצבים רגישים, ללא הסכמתן וללא ידיעתן - אף שהודה בביצוע חלק מהמעשים שיוחסו לו, מבחינת קיומו של היסוד הפיזי של העבירות הנובעות ממעשים אלה - ומשום שגרסתו, לעניין העדר היסוד הנפשי במעשיו הנדרש לקיומן של העבירות, אותה הציג במהלך עדותו, בהתייחס למניעים ולכוונות שעמדו בבסיס ביצוע המעשים, הדגישה את העדר הפנמת הפסול במעשים, חרף הטיפול הממושך שעבר, לטענתו, מאז התגלו מעשיו ולפחות עד למועד מתן הכרעת הדין.

על אף דחיית הבקשה לקבלת תסקיר, דחיתי את הטענות לעונש על מנת לאפשר להגנה להציג ראיות לעונש ובהן גם חוות דעת מהגורמים שטיפלו בנאשם.

3. עובר לטיעונים לעונש, במסגרת ראיות ההגנה לעונש, הוגשה חוות דעת רפואית-פסיכיאטרית שנערכה ע"י פרופ' חיים קנובלר, מומחה לפסיכיאטריה, וכן מכתב של הגב' זיוה למדן, מטפלת זוגית ומשפחתית מוסמכת והובאה לעדות הגב' עדי בן ארצי, אשתו של הנאשם.

הגב' בן ארצי ופרופ' קנובלר אף נחקרו בחקירה נגדית ע"י ב"כ המאשימה.

הגב' בן ארצי, בהיותה ערה לחומרת מעשיו של הנאשם ובידיעה כי הוא ראוי לעונש על מעשיו, ביקשה למעשה את רחמי בית המשפט על המשפחה כולה, לכידותה ושלמותה, בעיקר כשטובת הילדים, תאומים כבני 3, לגד עיניה.

בעדות כואבת ביקשה להצביע על סיכויי השיקום של הנאשם, בעקבות הטיפול הפרטני שקיבל והטיפול הפרטני שהיא עצמה עברה, כשלטעמה הנאשם שילם כבר מחיר די כבד על מעשיו - איבד את מקום העבודה, משפחה וחברים, שניתקו איתם קשרים לאחר ששמו המלא פורסם ברבים מספר פעמים.

אף שחזרה והדגישה את הבנתה כי על הנאשם "לשלם" על מעשיו ביקשה שהתשלום לא יכלול את הרוקחנות מהמשפחה והילדים, שכן הוא מהווה חלק משמעותי מהבית ומאפשר לה לפתח קריירה, שתיקטע אם יורחק כשבכוונתה לשקם את חייהם המשותפים.

הגב' למדן, מציינת במכתבה כי נכון לחודש נובמבר 2015, טיפלה בגב' בן ארצי תקופה של כשנה וחצי, לאחר שהאחרונה פנתה אליה לטיפול בגלל קשייה בקשר עם הנאשם ובשל דיכאון לאחר לידת התאומים.

למעשה מרבית הדברים העולים מהמכתב משקפים את עמדתה של הגב' בן ארצי וגב' למדן רק משמשת צינור להעברתם.

במסגרת שיקוף עמדתה של הגב' בן ארצי, ציינה הגב' למדן, במכתבה, כי לדברי הגב' בן ארצי המטרה הניצבת בפניה ובפני הנאשם היא לדאוג שהילדים יגדלו בבית בריא ובאווירה נקייה ואוהבת ו"אם יאלץ הנאשם להעדר מהבית בגלל מאסר ינזקו הילדים, לא פחות מאפי ומעדי[...] נוכחותו היומית חשובה להם לגדילה בריאה ונכונה".

עוד הצביעה בפניה הגב' בן ארצי על חששה מפגיעה כלכלית במשפחה אם יוטל על הנאשם עונש מאסר ומהצורך לחשוף במקרה כזה את מעשיו בפני בני משפחתה וחבריהם, מפניהם שמרו על כל זה בסוד.

התובנות היחידות של הגב' למדן היא כי טרם בשלו התנאים לשילובם של הנאשם ואשתו בטיפול זוגי ועל יסוד עמדתה של הגב' בן ארצי הביעה תקווה שגזר הדין לא יגרום לפגיעה בגב' בן ארצי, לא יערער את ביטחונה הנפשי והרגשי ושהילדים לא יאלצו להתמודד עם היעדרות של אביהם.

פרופ' קנובלר הגיש חוות דעתמפורטת, הנסמכת בעיקרה על שלוש בדיקות שערך לנאשם, במהלך חודש נובמבר 2015, על שיחה עם אשת הנאשם ועם הפסיכולוג המטפל בו אהרון גפן (להלן: "**הפסיכולוג המטפל**"), וכן על סיכומי טיפול שערך הפסיכולוג המטפל, חוות דעת פסיכולוגית שערך בשנת 2012 יורם בן יהודה, מנהל המכון הפסיכולוגי בו טופל הנאשם, מכתבה של הגב' למדן, כתב האישום, פרוטוקול הדיונים והכרעת הדין.

בעדותו בבית המשפט הודה בגילוי לב וביושר רב הראוי להערכה כי פניית הנאשם אליו, להכנת חוות דעת עובר לטיעונים לעונש אף שמעולם לא טיפל בו, לא היה מעורב בטיפול הפסיכולוגי, שלדבריו עבר במשך 5 שנים, וכלל לא הכירו טרם פנייתו אליו לאחר הרשעתו, נבעה מהעובדה "**שהמטפל שלו** (של הנאשם - ה.נ.) **והמנהל שלו הרגישו שכשהם הופיעו בבית המשפט הם לא הצליחו להעביר את הדברים, לאור היעדר ניסיונם בבית המשפט**" ובמשתמע ניתן להבין כי הפנייה אליו נעשתה כאל עד מומחה במסירת עדות מקצועית בבית המשפט, לשם שכנוע בית המשפט.

כך עלה שפרופ' קנובלר נסמך בחוות דעתו בעיקר על מצאי הבדיקות ותוצאות הטיפול כפי שהועברו אליו על ידי הפסיכולוג המטפל ומנהל המכון הפסיכולוגי וכדבריו "**כשיש טיפול פסיכולוגי של 5 שנים, אשר מגובה בחוות דעת של מנהל המכון הפסיכולוגי, מסבירים היטב את מהלך הטיפול ואת הרקע לדברים שבהם הנאשם הורשע. יש לזה חשיבות מכרעת. בשבילי הכי חשוב מה שאומר המטפל - הפסיכולוג - שמכיר את הנאשם 5 שנים. מדובר בטיפול מוצלח, עם הצלחה שיקומית עצומה. הוא הסביר גם את השינוי בגרסאות הנאשם. לאחר שהוא עבר תהליך הוא הבין את הרקע לדברים שעשה**".

המשמעות היא שבמהותה עדותו של פרופ' קנובלר, על התהליך הטיפולי שעבר הנאשם ועל ההתפתחות בהבנתו את משמעות מעשיו והרקע לביצוען, נשענת בעיקרה על עדות שמועה, ומובאת ברמה של כותרות.

על כן ראוי ורצוי היה שחוות הדעת לבית המשפט תוגש על ידי הפסיכולוג המטפל, שיעביר את התרשמותו, ממצאי ודרכי הטיפול בנאשם, באופן ישיר ובלתי אמצעי ואף יוכל להשיב לשאלות המתעוררות בחקירה נגדית ואכן התקשה פרופ' קנובלר להשיב על השאלה מדוע צילם הנאשם את עצמו בעת קיום היחסים המיניים והציע "**מאחר שאנחנו לא יכולים להיכנס לחדרי הטיפול, אפשר היה לשאול מדוע הנאשם צילם את עצמו בזמן**"

קיום היחסים, את המטפל שלו. אפשר לתת לכך הסברים פסיכולוגיים אבל צריך לשאול את המטפל וזה לא יהיה נכון לתת חוות דעת[...]. לא שאלתי לכן אני לא יכול לענות על השאלה".

בחוות דעתו פרט פרופ' קנובלר את המניעים שהובילו, להערכת הגורמים המטפלים, את הנאשם לביצוע העבירות ובהם:

א. דימוי הגוף השלילי ממנו סבל הנאשם החל מתחילת לימודיו בתיכון, בשל היותו בעל גוף שמן, כשגם אשתו הבינה "כי עשה את המעשים בשל מצוקות נפשיות הקשורות לדימוי הגוף שלו".

ב. בשנה בה בוצעו המעשים, שנת נישואיו השנייה חש במצוקה בשל קשיים בחיי הנישואים "לא היה מוכן מבחינה נפשית לקשר זוגי - אותו חווה לראשונה בחייו, גם מבחינת ההתנהלות היום-יומית וגם בשל דימוי הגוף השלילי שלו. בשל זאת הרבה לאכול - עלה שוב במשקלו בצורה קיצונית[...]. מה שעוד החמיר את הרגשת הגועל שלו ממדי גופו וממראהו".

ג. שינוי בתפקידו הצבאי, מתפקידים שחש שהינם מעניינים, חשובים ומאתגרים לתפקיד שפחות עניין אותו, בו חש עצמו מבודד.

באופן מפתיע לא הזכיר פרופ' קנובלר בחוות דעתו את שני הטיעונים המרכזיים עליהם נשענה הגנת הנאשם, במהלך המשפט כשבעדותו טען הנאשם הן כי ביצע את העבירות מתוך חיפוש ריגושים ורצון "לאקשן" הכולל סכנה להיתפס, לאור העדר תחושת סיפוק בתפקידו האחרון בצבא, והן על מנת שיוכל להתגונן בפני טענות על אונס.

בעדותו בבית המשפט ישר קו עם הגנת הנאשם, אך נראה כי עשה כן כמי שכפאו שד.

כל התייחסויותיו, לטיעוני הנאשם ולהסבריו במהלך המשפט, עלו בתשובה לשאלות שהופנו אליו במהלך עדותו. לבקשת ב"כ המאשימה להתייחס לטענת הנאשם שצילם את קיום יחסי המין עם המתלוננות כדי למנוע טענות על אונס טען שהנאשם לא התייחס לצילומים כאל ריגוש, משום ש"עלה מהטיפול שחלק מהדברים נעשו שלא לשם גירוי מיני. הסתבר לו שהוא לא עשה שימוש גדול. הוא לא צפה בכל הסרטים כל הזמן. ההסבר נעוץ בגורמים אחרים כמו הרקע בבילוש" (לאיזה רקע בבילוש בדיוק התכוון. לא עלה מכל העדויות שנשמעו שהאשם עסק אי פעם בתפקידו כבלש או בתפקיד הדומה לזה) או כשהתבקש להסביר כיצד מתיישבת העובדה של צילום עצמו בעירום והצפייה בעצמו בעירום בסרטונים עם התסמינים המאפיינים אותו, עפ"י חוות הדעת, כאדם המתרחק מכל אפשרות שיראו אותו חשוף עקב דימוי הגוף הבעייתי שלו - הסביר כי זה "מתיישב עם הרצון לראות את עצמו ג'יימס בונד" והוסיף, בתשובה לתייה שהעלה ב"כ המאשימה כיצד זה מתיישב עם העובדה שצילם נשים במקומות צדדים במצבים אינטימיים, כי "זאת תחושת הסכנה, של לצלם בחשאי".

בחוות דעתו אבחן פרופ' קנובלר כי הנאשם סובל מהפרעה נפשית נדירה למדי, שזכתה לתיאור מדויק רק במהדורה האחרונה של מדריך האבחנות הפסיכיאטריות האמריקני (ה-5 DSM) כמצב הדומה לאבחנה של

"דיסמורפופוביה" בו קיימת בעיה חיצונית במראה הגוף.

לדעת המומחה, אף שלא בדק את הנאשם בעת ביצוע העבירות אף לא בסמוך לאחריהן, בעת ביצוע המעשים בהם הורשע, סבל הנאשם מההפרעה בצורה קשה, מה שהשפיע על שיקול דעתו ועל התנהגותו ושלל את האפשרות שהנאשם סבל או סובל מהפרעה מסוג מציצנות.

פרופ' קנובלר מסכם את חוות דעתו בציון החרטה המלאה של הנאשם על מעשיו ובהתבסס על התרשמות בודקו/מטפלו של הנאשם חיווה דעתו כי הנאשם התחרט על מעשיו כבר בהגעתו לטיפול ועל כן שיתף פעולה עם חוקריו מיד עם פתיחת החקירה לאחר הגשת התלונה על ידי החיילת, בגין מעשיו מושא האישום הראשון, וסיפר גם על מעשיו האחרים מבלי שניסה להעלים ראיות.

בהסתמך על התרשמות הפסיכולוג המטפל ומנהל המכון הפסיכולוגי הביע פרופ' קנובלר דעתו כי אין סיכוי שהנאשם ישוב לבצע מעשים פליליים כלשהם בעתיד וכי כיום לאחר חמש שנות טיפול נפשי אינטנסיבי לא נשקפת כל מסוכנות מצדו.

לסיכום הצטרף להמלצת מטפלו הקבועים של הנאשם והמליץ שלא להענישו בעונש הכולל מאסר בפועל, שיגרום, להבנתו, להתדרדרות מצבו הנפשי של הנאשם שעבר במשך השנים שינוי מהותי, שכלל הן השגת מודעות למצבו, הן הצלת נישואיו והקמת משפחתו והן שיקום מקצועי תעסוקתי.

לדעת המומחה עונש מאסר יגרום גם למשבר נפשי לאשתו וכמובן ישפיע על התפתחותם של ילדיהם התאומים ויביא לפרסום הפרשה בין בני המשפחה והחברים שאינם מודעים לה, מה שיביא בהכרח להרס השיקום המוצלח של הנאשם, אשתו ומשפחתם הגרעינית.

4. **המאשימה** הצביעה בטיעוניה על הערכים המוגנים שנפגעו ובהם פגיעה ביודעין בזכות יסוד של כל אחת מהנפגעות לפרטיות ולכבוד, שבאה לידי ביטוי בעיקר בזכותן לשמירת אורחותיהן והתנהלותן ברשות הפרט.

גם כאשר המתלוננות אינן מודעות בזמן אמת למעשים שביצע בהן הנאשם אין בכך, לעמדת המאשימה, כדי להקהות את אופיים המגונה של המעשים ואת חומרתם, כשכל אחת מהנפגעות, בעת שנחשפה למעשיו של הנאשם, הביעה את תחושת הפגיעה העמוקה וההשפלה נוכח החדירה לפרטיותן.

הנאשם, לטענת המאשימה, ניצל במעשיו את המתלוננות, הפך אותן בעל כורחן וללא הסכמתן למושא לסיפוק תאוותו המינית ופגע בזכותן לאוטונומיה על גופן, פרטיותן וצניעותן.

העובדה כי מעשיו נעדרים אלמנט פיזי, אין בה כשלעצמה כדי להפחית את חומרת העבירות ועוצמתן.

הדברים מקבלים משנה תוקף משהוכח שהמעשים בוצעו על פני תקופה ארוכה, באופן שיטתי ומתמשך במחשבה תחילה ולאחר תכנון.

בבואה להציע מתחם ענישה ההולם את מעשיו של הנאשם ונסיבות ביצוען ביקשה המאשימה לחלק את כתב האישום ל-4 קטגוריות:

בגין האישום הראשון - שהסתכם בניסיון לפגיעה בפרטיות ולמעשה מגונה - הציעה מתחם הנע בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר בפועל.

בגין כל אחד מהאישומים 2-5 - בהן הורשע ב-4 אירועים שונים, כנגד 4 נפגעות שונות, בעבירות מוגמרות של פגיעה בפרטיות ומעשה מגונה הציעה מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר עד 15 חודשי מאסר בפועל.

בגין האישום השישי - צילום בסתר של נשים בתאי מדידה בחנויות בקניון, הציעה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר עד 9 חודשי מאסר בפועל.

בגין האישום השביעי - צילום בסתר של נשים במצבים אינטימיים שונים, דרך חלון ביתם, הציעה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר עד 12 חודשי מאסר בפועל.

לסיכום, בשקלול כל הנסיבות לקולא ולחומרא ביקשה לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, לצבור את העונשים שייקבעו לכל אחד מהאישומים להטיל על הנאשם מאסר לתקופה ממושכת בשליש העליון של מתחם העונש ההולם, כך שעונשו לא יפחת מ-3 שנים, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננות.

בין השיקולים לחומרא הוסיפה, על אלה שהוזכרו על ידה ופורטו לעיל, וטענה כי לא ניתן לומר שהנאשם הבין את הפסול שבמעשיו ומכאן שנטיילת האחריות הינה מהפה ולחוץ.

לקולא ציינה את העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות והוא אף חסך את הצורך בהעדתן של הנפגעות בבית המשפט.

באשר לחלוף הזמן טענה כי כתב האישום הוגש ללא שיהוי לאחר הליך שימוע שנערך לנאשם אולם הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו מה שהצריך ניהול הליך משפטי.

באשר להשלכות העונש לו עותרת המאשימה על התא המשפחתי, ביקשה לקבוע כי לנאשם אין על מי להלין אלא על עצמו, שעה שביצע את המעשים כבר בעת היותו נשוי.

בהתייחסה לחוות הדעת הרפואית-פסיכיאטרית שהוגשה על ידי פרופ' קנובלר, ביקשה שלא לתת לה משקל בעת גזירת הדין משלא עלה מדברי פרופ' קנובלר כל דבר חדש - לא באבחנה, לא בנימוקים ולא בהסברים ולדחות את האבחנה לפיה שיקול דעתו של הנאשם בעת ביצוע העבירות נפגע כתוצאה מההפרעה הנפשית ממנה סבל.

את טיעוניה בעניין מתחמי הענישה והעדפת האינטרס הציבורי על פני הנסיבות האישיות השתיתה ב"כ המאשימה, בין היתר, על ת.פ. (שלום חדרה) 15647-07-09, מ"י נ. אלון חדד, שאושר בע"פ (מחוזי חיפה) 4826-06-11, אלון חדד נ. מ"י.

5. **ב"כ הנאשם** פתח את טיעונו לעונש בטרוניה, לא לגמרי בלתי מוצדקת, על כך שהמאשימה לא התייחסה בטיעוניה, לתהליך השיקום, שלטענת הנאשם והמומחה פרופ' קנובלר, עבר, עובר מזה כ-4 שנים ומתכוון להמשיך לעבור הנאשם בעתיד ועל סיכויי שיקומו, בניגוד להתייחסותם לחוות דעת פסיכיאטריות ותסקירי שירות המבחן כשאלה קובעים מסוכנות גבוהה.

לטענתו, הנאשם פנה לטיפול כדי להימנע מלשוב על מעשיו, וכך גם אמר לפסיכולוג המטפל, מר גפן, אף שהוסיף כי מטרה נוספת לפנייה הייתה רצון להקל בסופו של יום בעונשו ותהה מדוע המאשימה בחרה להזכיר רק את המטרה השנייה והתעלמה מהראשונה.

בטיעונו היפנה לחוות דעתו של פרופ' קנובלר בה קבע שלא נשקפת מהנאשם כל מסוכנות, אף אם עשה את המעשים מתוך כוונה מינית או אחרת וביקש לאמצה, כאשר בפני בית המשפט לא מונחת חוות דעת נוגדת, משלא ביקשה המאשימה לקבל הערכת מסוכנות, חרף טענתה שמדובר בריבוי מעשים ובמסוכנות גבוהה.

על כן ביקש לקבוע - בחלוף 5 שנים מאז ביצוע המעשים, שבוצעו על רקע משבר, כשלא נטען ששב על מעשיו במהלך תקופה זו, כשבעברו לא נרשמו הסתבכויות פליליות קודמות, ולאחר קבלת טיפול - שאין סיכוי שהנאשם יחזור לבצע את המעשים ומסוכנותו שואפת לאפס.

עוד ביקש ב"כ הנאשם להדגיש שאף שמדובר בעבירות שיש בהן מן הכיעור, ואף נכון שאין לפגוע בזכותו של אדם על גופו, הפגיעה במתלוננות הייתה קלה ולא אנושה - יותר חשש או עלבון - כשחלקן אף לא ידעו ואף אין יודעות שהן נפגעות, כשמדובר בנשים ה"מפרסמות עצמן בתיאורים ובתמונות" וכשהנאשם רק החזיק בתמונות ולא פרסמן.

עם זאת **לא חלק ב"כ הנאשם על מתחם הענישה שהציעה המאשימה לקבוע**, אך טען כי באיזון בין השמירה על ערך חברתי מוגן לבין מתן האפשרות לנאשם לשקם את חייו, יש להעדיף את שיקול השיקום ולחרוג ממתחם העונש ההולם נוכח סיכויי השיקום, כשחלק מהשיקום כבר החל להתבצע וחלק עתיד להתבצע, כאמור בחוות הדעת של פרופ' קנובלר לפיה עלה הנאשם על דרך המלך - הוא מנסה לשקם את חייו, נולדו לו ילדים וגם אשתו עוברת טיפול וחווה הדעת מלמדת על סיכויי שיקום מצוינים.

ב"כ הנאשם ביקש שלא תעמוד לנאשם לרועץ העובדה שעל פי עצות משפטיות שקיבל עשה שימוש בזכותו לנהל הוכחות, לאחר שהודה במעשים, כי צילם והציץ, כבר בהזדמנות הראשונה במשטרה ובהמשך בבית המשפט ואף הוסיף וביקש לשקול בין השיקולים לקולא את העובדה כי אף שהנאשם ניהל הוכחות, לבקשתו לא הוזמנו המתלוננות להעיד ובכך חסך גם זמן שיפוטי ובעיקר נחסכה פגיעה נוספת במתלוננות, על ידי חקירה נגדית פולשנית ולא נעימה.

נסיבות נוספות שמנה ב"כ הנאשם לקולא הן ההודאה והחרטה, איבוד מקום עבודתו בצבא, מיד עם תחילת חקירת מצ"ח, ובהמשך גם פיטוריו ממקום עבודה אחר, לאחר פרסום שמו בעיתון, המשבר המשפחתי שחוה והמחיר המשפחתי שהנאשם שילם, העובדה שחלק מבני המשפחה המבוגרים אינם מודעים למעשיו, העדר עבר פלילי, כשהמעשים המגונים לא כללו נגיעות ומשכך הן נמצאות בתחתית הסולם.

לסיכום ביקש לראות בריבוי המעשים מקשה אחת, לתת הזדמנות לנאשם ולמשפחתו להשתקם ולאור זאת להטיל

על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ומע"ת ארוך ומרתיע.

לחיזוק עמדתו הגיש ב"כ הנאשם אסופת פסיקה, ממנה ביקש ללמוד על העדפת עקרון השיקום האישי על פני השיקולים האחרים בענישה ובהם גמול והרתעה.

6. **הנאשם** במילים נרגשות הביע חרטה מלאה על מעשיו, אותם הוא רואה כחמורים נוכח פגיעתו בנשים רבות, ביקש להבהיר שהוא נוטל אחריות על מעשיו והדגיש כי אף שידע שהחוקרים מחפשים אותו לא השמיד דבר ומסר הכול לידי השוטרים.

הבטיח שלא יחזור על מעשיו וביקש את רחמי בית המשפט עליו ובעיקר על ילדיו.

7. **דין** - מסקירת טענות הצדדים עולה כי אין מחלוקת לגבי אופיים ומהותם של הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם, אלא על עוצמת הפגיעה בערכים אלה.

בעוד המאשימה טוענת שמדובר בפגיעה חמורה בערכים המוגנים, פגיעה סדרתית, ממושכת, בהיקף נרחב של פגיעה באוטונומיה של הפרט על גופו ובפרטיותו של נשים רבות, על ידי צילומן במצבים אינטימיים שונים, טוענת ההגנה שמדובר בפגיעה קלה בלבד, על אף ריבוי המעשים והיקפם, משום שמרבית הנשים כלל לא ידעו ואינן יודעות על כי נפגעה פרטיותן ונעשה בהן מעשה מגונה, ובמיוחד משום שהנאשם לא פרסם ולא הפיץ את התמונות והסרטונים שצילם.

על אף המחלוקת האמורה, הצדדים אינם חלוקים על מתחם העונש ההולם את כל אחד מהמעשים בנפרד ועל גבולות המתחם הכולל, אך בעוד המאשימה עותרת להשתת העונש בתוך המתחם, מבקשת ההגנה לעשות שימוש בסעיף 40ד לחוק העונשין ולסטות לקולא ממתחם העונש ההולם.

מאחר שהצדדים מסכימים על גבולות מתחם העונש ההולם, שאלת מידת ועוצמת הפגיעה בערכים המוגנים נותרה רלוונטית רק לשאלת השפעתה על אפשרות הסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם לאור שיקולי שיקום, על פי הוראות החוק.

סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין קובע מגבלה ותנאים מיוחדים לחריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום ולפיו:

"היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין".

אכן, כטענת המאשימה, היקף מעשי הנאשם, מהותם ומשכם - שבחלקן נעשו תוך הפרת אמון, משתמעת, לפיה

קיום היחסים בין המתלוננות לבין הנאשם נעשה בדיסקרטיות, תוך הגנה על זכותן לפרטיות ועל צנעת חייהן, ולא כדי לספק את צרכיו המיניים של הנאשם בצילומם של האקטים המיניים, תוך הפרה בוטה של פרטיותן ופגיעה בצנעת חייהן לשם צפייה בהם בעתיד - מעצימים את חומרת מעשי העבירות ויש בהם משום חומרה יתרה.

יתרה מכך מעשי הפגיעה בפרטיותן של הנשים, מהווים פגיעה בערך חברתי נעלה המוגן בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הקובע בסעיף 7(א) כי "**כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו**".

יחד עם זאת יש ממש גם בטענות ההגנה לפיה מיעוטן של הנשים נפגעו בפועל, משום שהאחרות לא ידעו ואינן יודעות עד היום על הפגיעה בפרטיותן ובצנעת גופן, אף כי די באלה שנחשפו לפגיעה כדי ללמד על עוצמתה.

בנסיבות אלה אני קובעת כי עוצמת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, באותם מקרים בהם נחשפו המתלוננות למעשי הנאשם, הינה בעלת חומרה יתרה ומעריכה את עוצמת הפגיעה בערכים אלה במקרים האחרים בשליש העליון של החומרה.

גם אם מצאתי לחלק את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים לצורך קביעת חומרת המעשים, ראיתי לקבוע כי מידת אשמו של הנאשם בכל המקרים זהה והינה בעלת חומרת יתרה, זאת אף אם אקבל כלשונה את חוות דעתו של פרופ' קנובלר לגבי הסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירות ובהן ההפרעה הנפשית בה לוקה או לקה הנאשם, בעת ביצוע העבירות, המוגדרת ב- DSM-5 כהפרעה בדימוי הגוף על רקע בעיה חיצונית קיימת במראה הגוף ובעניינו של הנאשם השמנת יתר.

סייגתי את דבריי לגבי נכונותי לקבל את ממצאי חוות דעתו של פרופ' קנובלר, כלשונה, לגבי קיומה של ההפרעה בכלל ובעוצמתה בתקופה הרלוונטית.

האבחנה של המומחה לפיה הנאשם סבל באותה תקופה "מההפרעה בצורה קשה", אינה מבוססת על היכרות אישית עם הנאשם ובדיקתו בתקופה הרלוונטית או בסמוך לאחריה, וממצאיו נסמכים על התרשמותם של מומחים אחרים.

כפי שמופיע בהמשך לאמור בחוות דעתו, מציין המומחה כי "בעקבות הטיפול הממושך והמוצלח של אפי - היא טופלה וחלפה", קרי: בעת בדיקתו את הנאשם לא היו תסמינים של ההפרעה הנפשית, כשהסתמך על דברי רופאו המטפל גיבש את מסקנתו כי הפרעה הנפשית, ממנה סבל, חלפה בעקבות הטיפול לו זכה.

המשמעות היא שהאבחנה, הטיפול ותוצאותיו אינם מידיעתו האישית של פרופ' קנובלר, אלא נסמכות במקרה הטוב על ממצאי מומחים אחרים שלא הגישו חוות דעת מטעמם לעניין העונש ונמנעו מלעמוד לחקירה נגדית על אבחנתם.

מדובר בנאשם שפעל לבדו, כעבריין העיקרי והיחיד, ללא השפעה חיצונית כלשהי, לסיפוק מאוויו וצרכיו המיניים בלבד.

אין המדובר בגבר דחוי טוטאלית על ידי המין הנשי, שלא הצליח ליצור קשר מחייב עם אישה, למרות השמנת היתר ממנה סבל והפגיעה בדימויו העצמי, אלא בגבר שמצא בת זוג אותה נשא לאשה, ואשר ביצע את מעשי העבירה,

במקרה הטוב, להאדרת גבריותו, על רקע קשייו וחוסר הסיפוק המיני ביחסיו עם אשתו, לשם סיפוק היצר המיני, במודעות מלאה לאיסור בביצועם של המעשים הנושאים אופי מיני, תוך פגיעה בפרטיותן של הנשים.

לאור קביעותיי לגבי עוצמת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ומידת אשמו של הנאשם, עליי לבחון האם קיימות נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן הגוברות על הצורך לקבוע את עונשו של הנאשם במתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה המנחה.

כאמור, המומחה המטפל בנאשם לא הניח חוות דעת ולא העיד על התהליך הטיפולי אותו עבר ועובר הנאשם ומה הצפי לגבי סיכויי שיקומו של הנאשם בעתיד.

אולם, גם בהנחה שהנאשם נוטל אחריות מלאה על מעשיו, מתחרט עליהם חרטה כנה ואמיתית, עבר ועובר תהליך שיקומי משמעותי ורמת המסוכנות ממנו פחתה עד נעלמה, כאמור בחוות דעתו של פרופ' קנובלר ובהעדר חוות דעת נגדית מהמרכז להערכת מסוכנות, אין בכך ובנסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שעלו מעדות אשתו, ממכתבה של גב' למדן ומטיעוני ב"כ הנאשם כדי להוביל למסקנה שמדובר בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם.

כל ניתוק מבין משפחה קרוב המרצה עונש מאסר בפועל פוגע במידה כזו או אחרת בבני המשפחה הנותרים, מקשה על התמודדותם עם המצב החדש, נפשית וכלכלית, פוגע במרקם היחסים העדין בין בני הזוג ועל מצבם התפקודי של הילדים הקטנים ומוביל לחשיפת המעשים ברבים, ככל שאלה עדיין לא נחשפו בעקבות הפרסום לו זכו מעשיו של הנאשם.

בהוספת סעיף קטן (ב) בסעיף 40ד לחוק העונשין, שם המחוקק לנגד עיניו את חשיבותו של השיקום כערך בעל חשיבות בענישה, אך לא ביטל מפניו את הערכים הנוספים שבענישה ושהינם עקרונות הגמול וההרתעה. ככל שמעשי העבירה חמורים יותר נדחה עקרון השיקום ונדחק לאחר מכן העקרונות האחרים.

מתן מעמד על לסיכויי השיקום על חשבון השיקולים האחרים, בנסיבות חמורות ויוצאות דופן כבמקרה שלפניי, של פגיעה חוזרת ונשנית בפרטיותן של נשים לשם סיפוק המיני של הנאשם, תפגע במידה חמורה בעקרון ההלימה, באמון הציבור במערכת המשפט, אכיפת החוק ובהרתעת הרבים.

התוצאה היא שאני דוחה את בקשת הנאשם לסטות ממתחם העונש ההולם.

יחד עם זאת איני מתעלמת מחלופי הזמן, מהעובדה שמדובר בנאשם נעדר הרשעות קודמות, שמאז חשיפת הפרשה לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים, שחסך את העדתן של המתלוננות ובכך מנע מהן פגיעה נוספת, מנסיבותיו האישיות, כפי שעלו במהלך הטיעונים לעונש, ומהתהליך השיקומי בו השתלב לאורך השנים מאז נחשפה הפרשה

וכל אלה יעמדו לזכותו במסגרת השיקולים לקביעת העונש בתוך מתחם העונש ההולם.

8. סעיף 40 לחוק העונשין מתווה את הדרך להטלת עונש בגין ריבוי עבירות ובס"ק (ב) מפרט את האפשרויות לקביעת עונשו של נאשם בגין ביצוע כמה עבירות המהוות כמה אירועים.

מאחר שאין מחלוקת בין הצדדים לגבי מתחמי הענישה הראויים, על פי חלוקתם לקטגוריות השונות, בהן הורשע הנאשם, אאמץ את המתווה שהוצע ופורט בהרחבה בטיעוני המאשימה.

השאלה, האם התוצאה של 3 שנות מאסר בפועל, אותה הציעה המאשימה משקללת נכונה את כל מתחמי הענישה, כפי שהוצעו והתקבלו לגבי כל סוג של אירועים, על מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם, ולוקחת בחשבון את כל הגורמים והנסיבות הצריכים לעניין.

כפי שצינתי בהתייחסי לטיעוני ההגנה לעונש, התעלמה המאשימה כליל בטיעוניה מסיכויי השיקום של הנאשם וממסוכנותו, כפי שאלה עלו מחוות דעתו של פרופ' קנובלר, עם כל ההסתייגות ממנה, שעל חלקן עמדתי לעיל, וכשלא טרחו להגיש חוות דעת סותרת או לבקש להפנות את הנאשם לקבלת חוות דעת מסוכנות מהמרכז להערכת מסוכנות. המשמעות היא שבפני בית המשפט מונחת רק חוות דעת של ההגנה לפיה עבר ועובר הנאשם הליך טיפולי חיובי וסיכויי שיקומו הם ממשיים, כשכיום לא נשקפת מסוכנות שהנאשם ישוב על מעשיו.

אמנם קבעתי שבנסיבות תיק זה לא ניתן לגזור את דינו של הנאשם על פי שיקולי שיקום בלבד ולהסיג מפניו את יתר שיקולי הענישה, אך אין בכך כדי לומר שאין לתת כל משקל לשיקולי השיקום במסגרת השיקולים לקולא שיש לשקול.

אמנם מתחמי הענישה המוסכמים, לגבי כל סוגי האירועים, הינם מאוזנים וככלל מידת החפיפה של העונשים והצטברותם מובילה לרמת הענישה המוצעת על ידי המאשימה, ואפילו ברף הנמוך שבה, אך זאת מבלי לקחת בחשבון את שיקולי השיקום ורמת המסוכנות.

כשמוסיפים למשוואה גם נתונים אלה מן הדין לתת להם משקל באורך תקופת החפיפה של העונשים ובתוצאה הסופית.

סוף דבר, בשקלול כל הנתונים, לקולא ולחומרא, עליהם עמדתי בהרחבה במסגרת גזר הדין, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 28 חודשים;

ב. מאסר על תנאי של 8 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר;

ג. הנאשם ישלם קנס בסך ₪ 5,000 או 3 חודשי מאסר תמורתו;

ד. הנאשם ישלם פיצוי בסך 10,000 ₪ לכל אחת מהמתלוננות באישומים 2-5 (א.מ, ל.ח, א.צ, ל.ו);

ה. הנאשם ישלם פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלוננת באישום הראשון (ת.ה).

הקנס והפיצוי בסך כולל של 50,000 ישולם עד ליום 1.9.16.

המאשימה תעביר את פרטי המתלוננות למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אייר תשע"ו, 17 מאי 2016, במעמד הצדדים.